

Flertal af Vælgerne — de maatte jo da haabe at faa et Flertal af Vælgerne bag sig — skulde give sin Tilslutning til i Stedet for 20 pCt. hellere at ville af med 25 pCt. Det var det, de Herrer vilde gaa til Valg paa, medens man fra anden Side sagde: Vi ville nøjes med 20 pCt., og det ville vi gaa til Valg paa. Det skulde Vælgerne altsaa skønne over. Paa hvilken Side Flertallet af Vælgerne vilde stille sig, er fuldstændig ligeegyldigt i denne Sag, vi have ikke noget som helst dermed at gøre. Men i det hele taget har Spørgsmaalet om Valg ikke noget som helst med det Spørgsmaal at gøre, hvorvidt det kan tillades at undlade at tage nøjagtig den Procent, som er nødvendig for at faa et saadant Beløb ind, at man hverken faar mere eller mindre, men lige akkurat det, der skal til for at dække de Udgifter, der nu en Gang ere budgetterede og maa anses for nødvendige. Og jeg maa fastholde, at naar man vil have, som man, specielt fra dette Tings Side, vilde i 1910, at Kommunalbestyrelsen skal kunne fastsætte den Tillægs- eller Fradragsprocent til Grundbeløbet, hvormed Skatten skal udskrives, er det Kommunalbestyrelsen, der skal have baade Retten og Pligten til og Ansvaret ved at fastsætte det, man har villet have, at Kommunalbestyrelsen, altsaa Borgerrepræsentationen og Magistraten tilsammen, skulde have Bestemmelsesret over.

Den ærede Ordfører for Forespørgerne kom med nogle Bemærkninger, som jeg nok forstod vare noget spøgende, om, at Indenrigsministeren regnede sig jo ogsaa for at være en god Demokrat. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem vil regne mig for at være det (*Ordføreren for Forespørgerne* [Niels Rasmussen]: Det forudsatte jeg!) Det ærede Medlem siger, at han forudsatte det, det er jo altid rart, men det synes dog at yde Plads for nogen Tvivl, og jeg kunde med Grund, netop ud fra de Betragtninger, som Ordføreren for Forespørgerne gjorde gældende første Gang, han havde Ordet, sige, at blandt andet ogsaa ud fra min demokratiske Opfattelse maa jeg holde paa, at naar man har givet en Kommunalbestyrelse Ret og Pligt til blandt andet at fastsætte Skatteprocenten, skal den selvfølgelig ogsaa i Kraft af det kommunale Selvstyre have Lov dertil og have det fulde Ansvar

for Benyttelsen af den Skatteprocent, den nu en Gang har fundet forsvarlig.

Til Slut skal jeg sige til den ærede Ordfører for Forespørgerne, at omend jeg ikke fik et direkte Svar paa det Spørgsmaal, jeg, da der nu var en Lejlighed dertil, tillod mig at rette til Forespørgerne, Spørgsmaalet om, hvorvidt disse, og specielt Ordføreren, kunde bringe Overensstemmelse mellem hans Opfattelse af Lovens § 1 og de i § 27 i dette høje Ting fastsatte Bestemmelser, er jeg dog særdeles tilfreds med, at Ordføreren for Forespørgerne til Slut takkede mig, fordi jeg havde udtalt min Villighed til at medvirke til en Forandring af Bestemmelserne i den kommunale Skattelov for København, specielt dens § 27. Deri, at det ærede Medlem udtalte sin Glæde over og Erkendtlighed for, at jeg vilde være villig til at medvirke til en Forandring af § 27, ligger i Virkeligheden en Tilkendgivelse af, at det ærede Medlem indrømmer, at de nuværende Bestemmelser i § 27 ikke kunne bringes i Overensstemmelse med den Opfattelse af § 1, som det ærede Medlem stadig gør gældende, og saa er jeg i Virkeligheden tilfredsstillet og tør gaa ud fra, at man ikke kan forlange mere af Forespørgerne, der jo ere Medlemmer af det samme politiske Parti, som have sat Bestemmelserne ind i § 27, i Retning af at erkende, at det, de lavede, var uklart og ikke et Udtryk for det, de nu sige, det skulde have været Udtryk for. Jeg tager det som en Erkendelse af, at § 27 ikke i sin nuværende Form lader sig forlige med Bestemmelserne i § 1, i alt Fald naar den Opfattelse gøres gældende, som Ordføreren for Forespørgerne har sagt var Meningen, og saa kunne vi jo altid senere drøfte videre, hvordan § 27 skal affattes for at bringes i Overensstemmelse med Bestemmelserne i § 1. Men altsaa, det ærede Medlem har erkendt, at for Tiden lader det sig ikke gøre, og saa kan jeg i alt Fald tage mig let de Bebrejdelser, som fra nogle Sider ere rettede mod Indenrigsministeren og Indenrigsministeriet for den trufne Afgørelse, thi det viser sig, at selve Forespørgerne erkende, at det har været nødvendigt at bruge, hvad jeg maaske maa have Lov til at kalde Fortolkninger, idet det ikke ligger direkte i Ordene, at der kan være Overensstemmelse til Stede.